

Streszczenie

Podstawowym celem pracy jest zwrócenie uwagi na alternatywny sposób oceny wiarygodności rozmówcy za pomocą analizatora głosu. W latach 60. XX w. w Stanach Zjednoczonych, w odpowiedzi na oczekiwania m.in. funkcjonariuszy wojskowych służb specjalnych, podjęto badania nad urządzeniami umożliwiającymi prowadzenie analizy reakcji psychofizjologicznych, bez kontaktu z ciałem osoby badanej. W wyniku tych prac już w 1970 r. na rynku pojawił się pierwszy komercyjny analizator głosu. Przyjmuje się, że analizatory głosu mają za zadanie rejestrować te same zewnętrzne korelaty emocji co tradycyjny poligraf, ale przez analizę niesłyszalnych dla ucha i niepoddających się kontroli mikrodrgań w zakresie częstotliwości od 8 do 12 H. W zależności od ich poziomu ocenia się stan emocjonalny osoby.

Urządzenia tego typu są wykorzystywane w wielu krajach przez służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo oraz instytucje cywilne. W Stanach Zjednoczonych z analizatorów głosu korzystają m.in. służby policyjne, traktując je jako narzędzie przydatne do weryfikacji związku badanej osoby z konkretnym zdarzeniem. W Polsce korzystają z niego niektóre towarzystwa ubezpieczeniowe, a zainteresowane zastosowaniem analizatorów w swojej pracy wykazują także służby specjalne i Policja.

Zanim jednak te urządzenia będą szerzej stosowane do celów operacyjnych i śledczych, należy, po przeprowadzeniu kompleksowych badań naukowych, ustalić ich faktyczną trafność w odniesieniu do polskiej populacji.